

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

Sequitur sub hoc, eodemque numeri huius Res. 42. eadem quæstio,
videlicet an coniux, qui non intendis Religionem ingredi, teneatur intra
bimestre reddere debitum alteri petenti? Et notatur, quod si ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://urn.nbn.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

Tractatus Sextus

352

per sic decimus, siue aliqua mora sit elapsa, habet eandem vim, & operatur eundem effectum, id respectu matris, quia recipit, & habet virtutem attrahendi illud, parum refert, quod parvum, vel paucum distet a loco iure, nam experientia teste innuentum est, fœminam virginem in balneis, matrice attrahente semen ibi eafu decimus, absque apertione claustrum concepisse, & ideo multò certius concipit vxor, statim ac incontinenti semen per carnalem copulam intra suum uterum recepit. Deinde illa iniuria repulso, extrahendo a vate semen receptum, vt iniuriam repelleret sibi a marito factam, qui intra bimestre opessit illam, non tendit contramaritum iniuriantem, dato casu, quod talis iniuria esset vxori illata, (quod tamen non credo:) sed contra prolem innocentem ex semine illo generandam, & ideo est iniusta: nemo enim potest repellere iniuriam sibi factam, iniuria afficio cum, qui talis iniuria nullio pacto causa est. Ad argumentum adductum à Sanchez responderet postea Texeda n. 128. cuius sententia ego libenter adhæreo.

Sup. hoc lego Ref. not. seq. & ex carum doctrina inferre potes, quid pro hac diff. sentire debcas.

3. Sed hinc oritur quæstio, an intra bimestre possit maritus vxorem iniuriam cognoscere absque peccato mortali, dato, quod de ingredienda Religione non cogitet? Et negatiuè responderet Glofia in cap. Coniuges 27. q. 2. verb. Primum, Sylvest. verb. Debitum, q. 1. causa 4. Rofellian ibid. n. 2. Armilla n. 5. & plures referentes Sanchez lib. 2. disp. 24. n. 15. Poncii lib. 9. q. 9. n. 7. Sed ego contrarium puto. Dico igitur, maritum uxorem comprimentem intra prædictum tempus bimestre, non peccare mortaliter: quia a tempore initi matrimonij recte, & bene habet ius in corpus fœminæ vxoris suæ: ergo illa vtendo vi, non peccat mortaliter. Antecedens conceditar ab omnibus, & consequens ostendo: quia nemo vtendo re propria, & iure suo peccat: eti aliquid sequatur iniuria.

4. Obiicitur: Intra illud bimestre poterat fœmina illa, Deo inspiciente, deliberare de meliori statu, & ad Religionem transitum facere: ergo vir vi opprimens uxorem, & anferens ab illa potestatem istam, peccat mortaliter. Respondeo, quod in textibus à Sanchez adductis non imponitur præceptum, vt conjugati per bimestre abstineant a copula; sed donaxat permititur illis, vt intra bimestre possint abstinere, vt deliberent de meliori statu, atque ita nullum præceptum maritus transgressum est.

5. Nec obstar dicere, quod illud bimestre non solum conceditur, vt cogitas de ingressu Religionis possit interim dc eo deliberare; sed etiam vt interim præpararet necessaria de solemnitate nuptiarum; ac vt sponsus eod chariore habeat sponsam, quod diutius eam desideraverit. Nam respondeo negando, bimestre ob alias causas concedi in iure: etenim, cum ius expressæ detractionis, eur eos duos menses cœcedat, sine fundamento alias rationes excogitamus. Et certè cum sponsalia solent præcedere matrimonium, facile interim necessaria ad solemnitatem præparari possunt, vt etiam communiter fit; & diuturnior negotio spōsæ potest facilè fieri ante cōtractas nuptias. Quare conclusiū est, eum, qui non cogitat ingredi Religionem, statim ac fit contractus, teneri reddere alteri. Et ideo hanc sententiam contra Sanch. prater Texedam ubi supra, n. 130. tenet etiam Castr. Palaua 10. 3. disp. 3. punct. 2. §. 5. n. 7. Coninch de Sacr. disp. 26. dub. 4. n. 46. & Mart. Petri de mar. disp. 20. sec. 5. n. 12. qui etiā optimè notat, quod quamvis transferit bimestre ante consummationem, volenti ingredi Religionem interrogari iniuriam, si vi comprimat ad consummationem, quando statim ac ab ipso peccit debitum, vult Religionem ingredi, quia ei licet ingredi statim. Nā, quantumcumque temporis elapsum sit à matrimonio

Sup. hoc in duabus Ref. seqq. que tamē amba sunt sub uno tantū num. Ref. 42.

contracto, modò non sit consummatū, sive iure, sive in iorū id contigerit, utrasq; pars habet ius ingredi, di Religionē modo id statim faciat. Concludendum coniugatis, qui animū habent Religionis capessent. Ducor: quia à punto contracti matrimonij tentant coniuges sibi in iucice reddere debitum, nisi iure obligatio suspendatur. At nullus alius coniugibus inueniatur suspensa, nisi iis, qui de Religioni ingressu tractat, vt constat ex cap. Ex publico de coniugio, v. a. vbi hoc bimestre, & non alibi inveniatur consensum: ergo, &c. Non nego tamen sententiam Sanchez, & aliorum suam habere probabilitatem.

R E S O L . XLII.

An si alter coniux non cogitat intrare Religionem, si adhuc dubius primis mensibus non redire datum, alteri petenti?

Et in dicto casu, quādo qui ante matrimonij consummationem vult Religionem ingredi, profissū p̄fessū annū probatiōis exactū, v.g. intra ultimū bimestre? Ex part. 4. tract. 4. & Milc. Ref. 133.

§. 1. *N* Egatuè respōderet Coninch de Sacr. dīp. 4. conel. 1. n. 46. Hurtado vel. de Mar. dīp. 8. 2. 29. & alij, quia ex una punctione, ut illa sit contractus matrimonij, traductus dominum eorum, poris alteri, & ex altera parte in c. 7. de coniugio, ingat tantum conceditur tempus cogitandi & voti, ut iure religionem vt ingreditur; ergo qui non cogitat ingredi Religionem statim ac fit contractus, tamen teneri reddere debitum alteri petenti.

2. Verū affirmatiuam sententiam docet P̄f. positus in 3. part. vbi infra, Sanchez tom. 1. lib. 2. disp. 2. 4. num. 5. & post illud Basilus Pontius de marim, lib. 9. cap. 9. num. 7. vbi sic ait. Obligandum est eius temporis spatio posse, vt coniuges, etiam non habeant animū ingrediendi Religionem, ea enim tempore non teneri alteri readere debet, sed licet negat. Ita ille, & hanc sententiam probabilem esse fateatur Coninch ubi supra.

3. Sed hinc obiter oritur difficultas, an in sopraddicto casu, quando quis ante matrimonij consummationem vult Religionem ingredi, profissū possit emitti ante annum probatiōis exactū, v.g. intra dictum bimestre? Affirmatiuè responderet Naunus c. 16. n. 27. ex dīp. 6. 7. vbi obligatur coniux inter dictum tempus ad Religionem transit, vel ad coniugium redire; pertransire autem ad Religionem inelliagi videtur proficer, qui in c. 14. ed. in titulo, apponitur, transitu ad Religionem dissoluere matrimonium, & tamen non dissoluitur ingressus, sed professus, ergo, &c. & hanc sententiam probabilem esse, etiam ubi Concilium Tridentinum est receptum, teneri Ioannes P̄f. positus in 3. part. D. Thoma q. 5. de indissolubilitate matrimonij, dub. 6. n. 47. Sed ipse cum communī Doctorum sententia contrarium docet, nempe coniugem bimestri completo non teneri proficer, sed satisfacere ingrediendi Religionem, & tempore solito proficendo; vide Sanchez, Balliū, Coninch & Hurtado locu citati.

Sequitur sub hoc eodemque numero Ref. 42. tamen quæstio, idelicet, an coniux, qui non intendit Religionem ingredi, teneatur iure bimestre reddere debitum alteri petenti?

Et notatur, quod si sponsa duodenim intra bimestrem transcat ad Religionem, teneatur sponsus spicere regum ad annum sextum decimum sponsi, donec profici-

sur; & si intrat in Religionem S. Francisci de Paula usque ad annum decimum octauum. Ex part. 10. tr. 14. & Misc. 4. Ref. 24. alias 22.

Sep. hoc in
annotatione
praeferita.

s. i. Afirmatiam sententiam docet Bordonus in *Miscellaneis*, decisio 244. Quia per Matrimonium ratum statim transfert dominium corporis in alterum Coniugem, maxime posita voluntate non ingrediendi Religionem. Tum quia priuilegium per non vnum perditur, Gloss. cum Doctor, in cap. *Cum venissent. de Constitutis*. Tum quia cessante causacessit effusus ex vulgaris iuribus; causa illius bimestris est, ut Coniux delibetur, an velit ingredi Religionem, sed non vult ingredi: ergo illud bimestre cessit. Tum quia ad perendum illud priuilegium bimestrus sufficit, semel delibera se non ingredi, ne sit nimis molestus parti; sicut enim possibile est, quod animum non ingrediendi potest mutare in melius, ita etiam esse potest, quod de meliori in minus mutet, redendo iterum ad primum propositum, id est ne sit Coniugi alteri osiosus, & videatur abuti priuilegio, prudentius est asservare, priuilegium illud euangelizare per primum propositum non ingrediendi Religionem.

2. Sed alij penes Sanchez cum ipso negant; quorum sententiae tanquam probabiliori accedo; & tener nouissime Leandrus de *Sacram.* tom. 2. trad. 9. disp. 5. quest. 25. qui etiam quest. 23. docet hoc bimestre ad deliberandum de Religionis ingressu continere omnes, & solum illos dies, quo menses qui tunc iuxta temporis occasionem, vt in calendario occurunt, continent. Ex quo fit, non posse determinare definiti quot dies, & non amplius debet bimestre continere; cum ex dictis constet, posse fieri, vt aliqui plures dies, alteri pauciores contingant. Nam si verbi gratia, quis Matrimonium contraxit prima die Ianuarii, habet solummodo quinquaginta, & nonem dies ad deliberandum de Religionis ingressu, propter eos duos menses longiores. Et nota hanc resolutionem esse valde utilem ad scendum, quando coniuges negantes sibi debitum peccant: & quando si sponsus cogitat sponsam, non possit illa amplius Religionem ingredi.

3. Et tandem hic obiret animaduerte, quod si sponsa duodecim intra bimestre transeat ad Religionem, tenetur sponsus expectare usque ad decimum sextum annum sponsa, donec profiteatur; & si intraret in Religionem Sancti Francisci de Paula, usque ad annum decimum octauum; vt bene adserit Basilius Pontius, de *marr.* lib. 9. cap. 9. n. 2. & 3. Henriquez lib. 12. c. 5. num. 8. liti. F. notat sic fuisse decisionem in Regia Cancellaria Vallisoleti, in quam ite.

RESOL. XLIII.

An filii nati ex fornicario concubiu habitu a sponsos, vel sponsa de futuro, sint naturales an spurii? Ex part. 9. tract. 7. & Misc. 2. Ref. 70.

s. ii. Contra Sanchez, esse spurios, constanter affirmat Texeda in *Theol. mor.* tom. 2. lib. 4. tr. 3. contr. 1. num. 33. quia illa fornicatio, quamvis non sit adulterium perfectum, est tamen imperfectum: nam sponsa de futuro non est soluta, sed defonsata, id est, alteri fide stricta, cui reuera promisit fidelitatem seruare, à qua recedere fas non est, neque durante eo statu potest ad nuptias transire: & id est filii ex eo nati adulterini sunt, loquendo de adulterio imperfecto: & propterea, quia attento iure canonico, solum illi filii dicebantur naturales, qui ex una concubina

Tom. I 4

domi retenta procedebant, inter quem, & inter quam tempore conceptionis, aut nativitatis filii nullum erat impedimentum ad contrahendum, vt decidit Innocentius III. in cap. *Nisi cum pridem.* S. Personae, de renuncie, & affirmat Menoch, de arbit. lib. 1. cons. 4. casu 396. & Saly. in *Praxi crimin.* cap. 14. part. 3. Anton. Gomez lib. 11. T. 1. num. 91. ergo, si inter sponsam, & riualem suum erat impedimentum ad contrahendum, filii ex eo concubitu nati, sunt illegitimi.

2. Obicit Sanchez: Tempore conceptionis poterant parentes, sponsalibus non obstantibus, matrimonium validè contrahere, quamvis non absque culpa ergo filii nati ex sponsis de futuro per fornicationem sunt naturales. Respondetur, sufficere sponsos habere impedimentum, vt ad nuptias transire non possint, vt filii nati ex illis, per copulam fornicariam nasci dicantur, & sint adulterini; & id est. Si vxor. in princip. ff. ad leg. de adulterio. conceditur facultas sponsi, vt possit accusare de adulterio eubantem cum sponsa de futuro: ex quo constat, taliter concubitum est adulterinum, inquit si sponsus de futuro reperitur Clericum, cum sponsa sua de futuro, quamvis illum percussat; liberatur ab incursum excommunicationis, vt ibi dicitur: quia in ea fornicatione cum sponsa de futuro reperitur enormis iniuria sponsi illata, & illa fornicatio potest dici alieni thorii violatio.

3. Sed, his non obstantibus, ego sententia negativa, quam docet Sanch. adhæreo, cui etiam adhæret Coninch de *Sacram.* dis. p. 22. dub. 1. n. 7. Gurtier de *marr.* cap. 1. n. 22. & Castr. Palatus tom. 6. dis. p. 1. punct. 7. n. 10. Basili. Pontius lib. 11. c. 2. n. 7. Molina de *iuspl.* tr. 2. dis. p. 167. & alijs. Quia sponsalis de futuro solum impedit, ne licite matrimonium celebretur; at celebratum non annullant, & consequenter filius procedit ex habilibus ad validè matrimonium contrahendum. Ergo est naturalis, & non spurius.

4. Nec obstant rationes contrarie: nam, celo, illius filius ex coitu sacrilego sit genitus, & ex parentibus impeditis ad legitimè contrahendum: quia tamen sacrilegum illud, & illud impedimentum non annullant matrimonium contrahendum; ea de causa filius inde genitus non est spurius. Cum vero lex Taari disponit, filios naturales debere procedere à parentibus, inter quos iuste absque dispensatione matrimonium esse poterat, verbum illud, iustè, intelligi debet, id est, validè. Præterea, non solum ex solutis, sed etiam ex matrimonio ligatis, potest filius illegitimus nasci: si enim parentes impediti essent petere, neque obligati reddere, vt contingere posset, cum alter illorum Professionem in Religione emiserit ex alterius consensu, & in illo statu filium procederet, illegitimus, & spurius reputandus esset: quia procedit ex coitu sacrilego, & à personis alias inhabilitibus ad validè contrahendum, si de facto matrimonium non est, et contractum. Sic post alios antiquiores Azorius 2. part. *Instit.* moral. lib. 1. cap. 6. q. 8. circa finem. Suarez tom. 5. de irregulari. dis. 50. sect. 2. n. 5. Sanchez, alijs relatis, lib. 9. de matr. dis. 38. n. 5.

RESOL. XLIV.

An sponsalia inter impares valeant, vt inter feminam nobilis, & virum ignobilis?

Et an, quando ex matrimonio contrahendo scandalum timetur, inter consanguineos, debeat index illud impetrare?

Idem est dicendum, quando est timor probabilis pessimi exitus, vt odij capitalis inter ipsos contrahentes:

G. 3

E. 2